

»Jeg vil it' ha'e med den Sag aa bestil'!«

Per vilde dog stadig ikke lade sig nøje med det Svar; han forlangte en Forklaring. Da svarede Proprietæren med den landlige Ligefremhed, hans Forretningsven netop havde gjort Regning paa, at »Situationen« (hans Yndlingsord) jo totalt havde forandret sig, siden Per — hvad han nu kunde begribe — ikke længer var Philip Salomons tilkommende Svigersøn.

Per havde været forberedt paa Svaret, ja han havde med sine Spørgsmaal netop villet fremtvinge det for at have Sagen paa det rene. Og da den anden nu med bondsk Nærgaaenhed gav sig til at udtale sin Forundring over dette Brud med det rige Købmandshus og endogsaa søgte at udfritte ham om Grunden til det, rejste Per sig med en Mine, der ligesom slog Manden paa hans Mund, og sagde:

»Kort og godt, — De vil altsaa ikke selv yde mig og heller ikke paa anden Maade skaffe mig et Laan som det, jeg her taler om?«

Proprietæren blev igen lidt usikker. Denne bydende Tone genvakte for et Øjeblik den frygtagtige Respekt, Per i sin Tid havde indgydt ham ved sin Optræden overfor Max Bernhardt. De tykke Arme var sunket ned, Hænderne laa foldede over Bugen, og Tømmelfingrene drejede rundt, mens de smaa, hvidfrynsede Øjne saae op paa Per med et grundende Udtryk. Det var aaben-